

Čís. 183 dis.

Disciplinárny súd môže pokračovať proti advokátovi bez ohľadu na to, či obvinený advokát bol pre svoj čin aj riadnym súdom poriadkovým trestom potrestaný, alebo nie.

(Rozh. zo dňa 11. decembra 1933, Ds III 54/32.)

Advokát Dr. A. B. ako správca konkurznej podstaty, hoci bol opätovne vyzvaný, nepredostrel konkurznému súdu vyúčtovanie. Súd mu za to uložil poriadkovú pokutu a oznámil ho pre liknavosť advokátskej komore. Disciplinárny súd prvej stolice uznal obvineného advokáta vinným disciplinárnym previnením podľa § 69 lit. c) adv. zák.

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov potvrdil rozsudok disciplinárneho súdu prvej stolice.

D ô v o d y:

Proti rozsudku súdu prvej stolice podal odvolanie obvinený čo do viny. Odvolateľ namieta, že súd prvej stolice prekročil vraj obžalobu, lebo vraj odsúdil ho pre iný čin, než pre ktorý krajský súd podal sťažnosť. Táto obhajoba je však bezzákladná, lebo základom pokračovania bola obžaloba žalobcu komory a rozsudok bol vyneseny o predmete určenom v obžalobe. Taktiež mylný je názor obvineného, že nemôže byť aj disciplinárne potrestaný pre taký čin, pre ktorý konkurzný súd ho už pokutoval. Účel disciplinárneho pokračovania je iný než účel konkurzného pokračovania, preto disciplinárny súd môže pokračovať proti advokátovi bez ohľadu na to, či obvinený bol pre svoj čin poriadkovým trestom aj riadnym súdom trestaný, alebo nie. Z konkurzných spisov vysvitá, že obvinený ako správca konkurznej podstaty predostrel síce svoj účet, avšak urobil to porušením predpisu § 161 zák. čl. XVII:1881 opozdene len po opätovných urgenciách súdu, a aj vtedy po prvé len v takej forme, ktorá podľa pravoplatného rozhodnutia príslušného súdu nezodpovedala zákonu. Svojim opomenutím preukázal obvinený vo veci jemu sverenej značnú liknavosť a opozdilosť, preto nemýlil sa súd prvej stolice, keď ho za vinného uznal z disciplinárneho previnenia podľa bodu c) § 69 adv. zák. Bolo tedy treba potvrdiť rozsudok súdu prvej stolice.

Čís. 184 dis.

Pro posouzení, zda jednání advokáta je na úkor cti a vážnosti stavu, je rozhodné jen, jak se jeví jednání třetím osobám tím dotčeným.

Pohrůžka trestním oznámením není o sobě zlehčením cti a vážnosti stavu, je-li advokát přesvědčen, že trestný čin, jehož udáním hrozeno, byl spáchán a způsobil škodu, o jejíž náhradu jde.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, Ds II 2/32.)